

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
 PERIODISTA

Obriu els maletins

Jean-Jacques Eydelie era el lateral dret d'aquell Olympique de Marsella al qual el cap de Basile Boli va donar la primera Copa d'Europa per a un club de l'Hexàgon. Dies abans de la final del 1993, Eydelie connecta telefònicament amb tres futbolistes del Valenciennes, l'últim rival de l'Olympique en aquella lliga, per posar-los en contacte amb el director general del club marsellès. Dies després, fa arribar un sobre amb una quantitat de diners pactada a la dona d'un dels jugadors telefonats: efectivament, "ils ont levé le pied" [han aixecat el peu de l'accelerador], i l'Olympique s'encamina cap a un nou títol. Quan es destapa l'escàndol conegut a França com *l'affaire VA-OM*, Eydelie menteix a la justícia per no vendre el seu president, Bernard Tapie. Però el 2006 Eydelie vomita tots els arguments anteriors en un llibre, *Je ne joue plus*, en què esparraca vells companys com Deschamps i Desailly, denunciant-ne la hipocresia. Bernard Tapie duu Eydelie a judici per difamació i perd el plet, però al jugador no l'abandona una etiqueta de proscrit que el condemna, com a futbolista i com a tècnic, a conjunts semiprofessionals: això si ha tingut feina i no ha hagut de viure de la prestació de l'atur, com va revelar *Le Figaro*.

Declan Hill és un periodista canadenc especialitzat en la corrupció al futbol i la seva tesi doctoral a Oxford es va basar en els resultats fraudulents. La seva obra *The fix* (en castellà, *Juego sucio*) destapa casos a Bèlgica, Alemanya, Croàcia i Turquia, però també en partits de Jocs Olímpics i Mundials, documentats amb entrevistes amb els protagonistes dels fraus. Molts són corredors d'apostes il·legals del Sud-est Asiàtic, però també hi ha jugadors. Hill cita un futbolista finlandès: "He acceptat diners per perdre. Va ser en un partit de lliga normal. La gent esperava que perdéssim, vam perdre i ningú se'n va adonar".

El 2007 els periodistes Enzo Caltania i Mario Celi van omplir 360

Eydelie entrant als jutjats. PASCAL ROSSIGNOL / REUTERS

pàgines d'un llibre apassionant (*Tutto il marcio minuto per minuto*) explicant els moments obscurs del futbol italià des del 1896 fins a l'actualitat. Totonero, Moggigate, regals als àrbitres, partits pactats... "El cas de les apostes il·legals del 1980 semblava que servia de lliçó, però, atenuat l'efecte de les sentències i digerida l'eufòria per la victòria al Mundial 82, tot es va reprendre com abans, o pitjor", escriuen. L'escriptor nord-americà Joe McGinniss va ser, fins i tot, ingènuament explícit en el deliciós *The miracle of Castel di Sangro*, en què explica l'aventura de l'equip d'una vila de 5.000 ànimes als Abrucos, que ascendeix a la Serie B el 1996. Un cop assoleixen la *salvezza* en la penúltima jornada, "sono costretti a perdere" l'últim partit contra el Bari, que ha de vencer per pujar. Cap editor italià el va publicar fins que una petita editorial de Milà el va traduir dos anys després que sortís als Estats Units.

En aquest racó de món, tantes pedres llançades, tantes mans amagades. Els tribunals reben noves querelles per noves acusacions que clubs i/o jugadors volen determinar com a noves falsedats. Diversos mitjans han difós informacions, algunes amb escoltes telefòniques incloses, que acaben amb la mateixa font que cita el mitjà negant la seva implicació.

Cada any, quan floreix el maig, dels armaris semblen sortir centenars de maletins al mateix ritme amb què s'hi entafora la roba d'abric. *Tothom* sap que hi són, *tothom* coneix casos. Se'n fa befa i tot. Però encara s'ha de fer el pas ferm que identifiqui qui els treu, qui els obre i per què, i amb justícia, sense distincions. "*La legge è uguale per tutti*" es llegeix a la sala on, al país de l'*omertà*, es va jutjar el Moggigate. I més si s'és tan roí per comprar amb diners el que no s'ha sabut guanyar al camp.